

солъ и утайки. Пръснати изъ дъното на пристанището, лодките и гимииѣ се поклащатъ, притаени въ мрачината Тукъ-тамъ по палубитѣ блещукатъ огнища. Навремени се понася откъснатъ викъ, като че птица преплѣсква съ криле между вжжетата и мачтитѣ.

Часътъ е вече деветъ.

На тримачтовата турска гимия Илдъзъ нѣкой пѣе съ равенъ провлѣченъ гласъ.

Илдъзъ често се вестяваше по нашитѣ води, но никой не знаеше, отде иде и накжде отива, чия е и какво носи. И хората ѣ сякашъ бѣха не като другитѣ. Пристигаха неочаквано, подреждаха бързо гимията и мигомъ се разпиляваха изъ града. Лазове бѣха. Лазовѣтѣ обикновено сж си затворени и мълчаливи, но тия бѣха съвсемъ особени хора. Докато ги срѣщаха изъ кръчмитѣ и по улицитѣ, изведнажъ тѣ се прибираха, моторътъ почваше тревожно да шуми и Илдъзъ изчезваше ни въ туй, ни въ онуй време, безъ маневри, безъ сбогувания. Носѣха се разни слухове. Три пѣти вече я бѣха обискирали до дъно. И нищо не бѣха открили, освенъ това, че обслугата ѣ е само отъ лазове, а книжата ѣ сж въ пѣленъ поредѣкъ. И все пакъ никой не вѣрваше, че Илдъзъ всѣкога пѣтува съ законенъ товаръ.

Откъмъ далечнитѣ планини се обажда попѣт-ниятъ вѣтъръ. Морето се нахждря.

Нѣкжде около Илдъзъ е закотвена и гимията на дружеството.

Богданъ захвапва прѣсти и свирѣ. Остриятъ звукъ се провира между мачтитѣ, вжжетата и свѣт-линитѣ, разлива се къмъ морето и замира. Следъ нѣколко минути отсрѣща заскърцватъ весла.